

Mintys Švenčiausiojo Sakramento adoracijai

Parengė ses. Felicija Grybaitė (Kristaus Karaliaus Merginų diakonų kongregacija)
ir Kernavės Švč. Mergelės Marijos Škaplierinės parapijos Teofiliaus Matulionio maldos būrelis)

Švč. Sakramento išstatymo, adoracijos ir palaiminimo apeigos atliekamos vadovaujantis apeigynu „Šventoji Komunija ir Eucharistijos slėpinio kultas ne Mišių metu“ (Lietuvos Vyskupų Konferencijos leidinys, Vilnius, 2005). Per adoraciją galima pateikti Arkivyskupo Teofiliaus Matulionio metams skirtas mintis, tarp jų paliekant tylos asmeninei maldai.

NEBIJOKITE!

(Perskaitoma Mt 14, 22–34)

Jėzau, atėjome iš kasdienybės – savos kasdienybės, kupinos vargų, rūpesčių ir skausmo.
Atsinešėme nerimo, baimės, sudrumstą dvasios žvilgsnį į nežinomybę pridengtą ateitį.

Gerasis sielų Gydytojai,
viską sudedame prie Tavo kojų.

Priimk mūsų darbus bei vargą, džiaugsmą ir viltį kaip padėką
už kiekvienam padovanotą nepakartojamą gyvenimo kelią,
už Motinos Bažnyčios prieglobstį ir per ją besiliejančias Tavo malones.

Dieviškasis Mokytojai, sustiprinęs dangaus Duona
ir įžiebęs naują dvasinės gyvybės kibirkštėlę,
Tu liepi vėl plaukti per mūsų gyvenimo Genezaretą į kitą krantą...
Krantą, kur tiek daug pasaulio bruzdesio,
nesibaigiančių darbų bei rūpesčių,
o gal ir išbandymų.

Jėzau, matai, kokia nerami dažnai būna ši mūsų gyvenimo jūra.
Nesėkmės, užgesusios viltys, nuoskaudos ir kančia –
tai sielos džiaugsmą užliejančios bangos.
Ir mūsų vidinės audros – sukilę nereikalingi jausmai, ydos – lyg povandeninės uolos,
į kurias atsitrenkia ir sudūžta gražiausi troškimai.

Viešpatie, dėkojame, kad altoriaus garbe apvainikavai kančią ir vargą,
kuriuos patyrė arkivyskupas Teofilius,
besiirdamas priešingų vėjų įsiūbuota laikmečio jūra.
Jo gyvenimo valtį negailestingai blaškė grėsmingos dvidešimtojo amžiaus negandų bangos –
karų, revoliucijų, tremčių bei kalėjimų bangos.

Tačiau ištikimasis apaštalas neišsigando,
nes nuolat jautė lydintį Tavo, Jėzau, žvilgsnį...
Gailestingą žvilgsnį, kuris „savuosius suranda miškuose, tundrose vidurnaktį...“
Nukreipęs žingsnius į platesnius horizontus,
jis drąsiai ėjo per baisiausias kančios ir persekiojimų bangas.

Jėzau, taip norėtume, kad prie altoriaus namelio išgyventa ramybė niekada nesibaigtų.
Liūdna patirtis primena, jog net pakilę nuo eucharistinės Puotos stalo
greit prarandame šį šventą nusiteikimą.
Padėk, Jėzau, išsaugoti nuolatinį Tavo gerumo atspindį:
per sutiktą žmogų, išgirstą drąsinamąjį žodį, išsakytą mintį ar gyvenimo įvykį.

Leisk, dieviškasis Mokytojai,
kad, sekdami garbingojo ganytojo pavyzdžiu, ir mes
savuoju gyvenimu neštume pasauliui dangaus karalystės viltį...
Karalystės, prasidedančios čia ir dabar.

Viešpatie, Tavo artumoje išsisklaido baimės ir nerimo tamsa.
Argi dvasios gelmėse nejaučiame ramybės,
kurią nešamės nueidami nuo klausyklos langelio?..
Tokios malonės meldžiame visiems,
kurie nenori ar nesiryžta artintis prie išganingų Tavo malonės versmių.
Ištiesk, Jėzau, savo gelbstinčią ranką skęstantiems nevilties bangose,
kad patys, nutraukę gyvenimo giją, nepatektų į amžinos mirties bedugnę.

Skatinami garbingojo Teofiliaus pavyzdžio,
Viešpatie, meldžiame,
kad nurimtų nesantaikos, pykčio ir smurto audros.
Sutramdyk karų siautėjimą įvairiuose Žemės kampeliuose,
išsaugok mūsų Tėvynės laisvę.
Savo malone apgink
pasaulio neišvydusius kūdikius, kad nebūtų liejamas jų kraujas.
Brangaus ganytojo pagalbos reikia ir mums,
Kai užklumpa vargo ir sunkumų vėjai,
kai nusileidžia nevilties ar skausmo tamsa.
Tik jo pavyzdžiu suklupę giliai maldai tylioje adoracijoje
viliamės išgirsti, Jėzau, Tavo balsą:
„...Nusiraminkite, tai aš...“ (*Mt 14, 27*).

Tai aš, kuris per skaudžiausių išbandymų bangas ateinu su dar didesne malone.

Leisk, Viešpatie, dėkoti už ją – malonę tikėti, mylėti ir aukotis –
visu gyvenimu, kokį gauname iš Tavo rankų.

Amen.